

POŠILJA :

Vrtec Dragomer

Na grivi 1 ; 1351, Brezovica

uprava : OŠ Log-Dragomer

Šolska ulica 1

1351 Brezovica

tel.: (vodja Joži Zorc)

01 757 13 50

(hodnik)

01 757 13 52

Pravljičo sestavili : 5-6 letniki

skupina Medvedkov z vzgojiteljico

V sodelovanju z zavarovalnico Triglav
Za nagradno igro »Najlepša otroška pravljica«

Vrtec Dragomer, skupina Medvedki
Starost : 5/6 let, z mentorico:
vzgojiteljico Dragico Slana

Tale pravljica je nastala na zimovanju na Rakitni. Otrokom naročim, naj počivajo, ker bomo popoldan veliko hodili. Nekateri vprašajo: »Ali moramo zaspiti?«

»Ali zaspite, ali pa se tiho pogovarjajte.« Klara reče: »Bom jaz pravljico povedala.«

V sobi je bilo 11 otrok, vsak na svoji postelji. Klara je začela, nadaljeval je Gašper. Kasneje na dolgem sprehodu so nastajali še drugi deli, ki smo jih zvečer povezali v eno pravljico. Klara ji je dala naslov Od zebre last. Potem je vprašala: »Kaj pa je to last?«

»To je, če nekaj imaš.«

Klara: »Oh, *lih prov je fino* naslov, ker je zebra imela hišico.«

Gašper: »Kako boš pa poslala to pravljico, kam?«

»Enim tetam pa stricem. Najboljša bo pa posneta na CD.«

»Kako?«

»Tako, kot, če bi jo predvajali v kakšni oddaji.«

OD ZEBRE LAST

Zajec je šel v stranišče. Pa je tam poslušal risanke.

»Zakaj ni *glas*?«

Je potrkal in šel not *u* oddajo.

»No, poslušajte vsi oddajno pravljico!«

Zunaj se živali igrajo zraven hišice. Zajček potrka in odpre mu Zebra.

Zajček reče: »Noben me ne mara!«

Zebra: »Nimam te časa poslušati, ko *jamraš*. Jaz pa moram vse pospraviti.«

Zajec: »Vsi me tepejo.«

Zebra dela naprej, Zajec pa ji reče: »O, sama živiš!«

Zebra: »Revna sem in nič bogata! Vsi se zmeraj igrajo, jaz pa sama doma *čepim*.«

Zajec: »Ker si lena!«

Ona: »Ne, ker moram pospravljati!«

Zajec: »Jaz pa *skoz* gledam televizijo.«

Zebra: »Ti boš še slep *ratal*, ker toliko televizijo gledaš!«

Zajec: »Kaj me briga.«

Zebra: »To je grda beseda.«

Zajec: »Zato pa si sama, vidiš, ker nočeš gledati televizije.«

Zebra: »Oh, tiho! Moram pospraviti stanovanje!«

Zajec: »Zato si sama, ker *skoz pucaš*.«

Zebra: »Ti si pa brez prijateljev, tvoja prijateljica je televizija.«

In Zebra je jokala v postelji, ker jo je Zajček tako hudo žalil. In je jokala, dokler ni *zaspančkala*.

Jutri se je oblekla in šla po hrano: »Oh, potka, stopinje!«

In je šla raziskovat po medvedovih stopinjah: »La, la, la, la ...«

In vsa vas je pokukala skozi okno.

In Zebra je pela naprej: »La, la, la, la, ...« da se je streslo vse veselje.

Medved je kuhal mulo in smoło, ker ni vedel, kaj bi drugega danes počel. Potem je bil pa ves umazan.

Medo si je rekel: »Grem se kopat v banjico. Takole – kakav si bom natočil in se bom lepo *čokoladno*

zбудil.« Nato je stopil iz *kade* ven in imel čisto črne noge. Nenadoma mu je tesno prišlo. Potem je *globoko prdnil* in rekel: »O, tole mi je pa kar odleglo.«

In je smrdelo, da se je ves svet obrnil. Tam, kjer je bilo prej sonce, je bila luna. Zajčka je najprej vrglo v zrak, da je mislil, da je prišla vulkanska eksplozija.

Medvedova hiša je živila v gozdu. In je morala *skoz* sedeti na riti. Potem, ko je Medved spustil tak smrad, pa je rekla: »Tega ne bom več prenašala!«

Pobrala se je na noge in oprla na roke in vstala, da bi šla. Dvignila se je, stresla in rekla: »Rompompom!« In je vstala, da je vse popadalo po tleh, zavese so se utrgale dol.

Medi si je rekel: »Z zaveso se bom pokril, ker sem nag. Brez hišice sem ostal in jutri bom šel na potovanje.« In je zagledal Zajčka v grmu ležati. In Zajček se je prebudil v Medvedovi senci in vprašal: »O, kako tukaj nekaj smrdi!«

Medved ga je pa pogledal tako grdo, da je Zajček takoj popravil: »O, kako strašno tukaj diši!«

Po poti sta srečala Srnico, ki je stopila na žebelj. Medved je Srnico vprašal: »Bi šla z nama na sprehod in potep?«

Srnica: »Ne morem, ker sem se nabodla v nogo!«

Medo je na Srni res videl rano. Zavil si je Srno na roke, da so se mu moči kar zmanjšale. Zajček je tiho *rignil*: »Ali ni Srna pretežka, če jo boš nosil?«

Medo se je delal, da ni nič.

Sova je pogledala z veje in že malo videla, ker je bilo v gozdu temno in je rekla: »Joj, kaj *tole jaz zdej* vidim? Medo, kako nosiš Srno, ali ni to pretežko zate?«

Medo je zajokal: »To me sploh nič ne boli, ni nič težko, to je masaža!«

Potem se je spotaknil, naredil *šampinjonski* poskok in sam sebi rekel: »Požrešni mesojedec!«

Kakav je padel v želodec in rekel: »Kako grdo ste me pojedli.«

In en obroček mu je v želodcu naredil velikanski pok. Medved si je rekel: »O, tole bo pa kakav!«

Srnica in Zajček sta v hipu ugotovila, od *kje* je bila prej eksplozija in sta zbežala, kot bi imela pogon na raketo, vsak na svojo stran, da še eden drugega nista več srečala.

Medo je ostal sam in si rekel: »Nič nimam hiše. Na cesti sem ostal. Moral si bom *kerga* poiskati.« In je prišel do steze, po kateri mu je *prej* naproti šla Zebra. Medo jo je videl in jo obupano vprašal: »Boš moja prijateljica?«

Zebra se je začudila, ker ni vedela, da se bo kdaj kdo zanjo zanimal. In mu je govorila: »Revna se. *Fuč* sem. *Skoz* zavese perem.«

Zdaj je Medved zagledal njeno hišico: »O, *kok* lepo hišico imaš!«

Zebra pa mu je rekla: »Vsak dan ti bom pospravljala.«

In Medo je še enkrat rekel: »Moja draga hišica.«

In Medotu so se kar srčki *okol* bliskali, tako je bil zaljubljen v zebro. V oči jo je pogledal in rekel: »O, kako lepe otroke bova imela.«

In ptički na veji so rekli: »Zmešan si, okoli glave se ti vrtil!«

Medi pa jih sploh ni nič slišal. Zebra ga je vprašala: »Ali resno misliš?«

Medo: »Oh, me še stara mama ne more dvigniti. Zdaj sem pa tebe srečal, ki mi boš pospravljala. Jaz bom pa smolo kuhal, lepo se bova imela!«

In je spet rekel: »O, *kok* maš lepo hišico.«

Pol je pa Medo *tok stisnu* hišico, da jo je kar utrgal. Je omarica ven šla, zavese so poletele. Zebra pa je zavzdihnila: »Oh, je tudi dobro. Mi ne bo treba več toliko pospravljati. Pa ne rabim več pospravljati hišice, sem našla Medota – svojega prijatelja. Se bova pa drugam preselila.«

Medo se je popraskal za ušesom: »Nimava *kje*, da bi stanovala. Zdaj se morava pa nemudoma in takoj poročiti. Saj jo bom odnesel, to hišico in bova šla na *tapravo porokico*!«